



Panu Känikällä ja potalla

TUNTUUKO yhtään tutulta, otsikko nimittäin?

POTALLA muistan minäkin olleeni eli muistan pelanneeni pottaa, asian väärinkäsitysten välttämiseksi toisinkin päin sanoakseni. Linnansaaren valleilla, muistaakseni lännenpuoleisen vallin päällä, on (ainakin ollut) maahan upotettu pieni rautapata. Ikäni olen kuvitellut, että se on siinä sitä varten, että pojat ovat voineet käydä siellä potalla. Koskaan en kuitenkaan ole tullut kysyneeksi asiantuntijoilta, mitä he asiasta arvelevat.

KEITÄ nyt sitten voisi pitää tässä potta-asiassa asiantuntijoina! Tuskin tämä potta linnan historiaan liittyy, en minä ainakaan uskaltaisi olettaa, että päällikkö **Behm** sen siihen olisi kaivattanut tai että hän tai **Daniel Hjort** tai vanha **Messenius** sen äärellä olisivat aikaansa kuluttaneet.

KÄNIKKÄ sen sijaan oli minulle aivan uusi sana, mutta kun olin siitä vähän aikaa keskustellut entisen känikänpel-

laajan kanssa, hoksasin, että kysymys on seinärahasta. Ja se on jo tuttua hommaa, joskaan ei ole ollut seinärahalla sitten sotavuosien. Penneillä taisimme mekin pelata ellei sitten hilkuilla tai puolosilla.

PENNI oli "pelimarkkana" niilläkin pojankoltiaisilla, jotka olivat Oulussa känikällä joskus silloin, kun tämä vuosisatamme oli aivan nuori. Kertojani, yksi känikällä olon asiantuntijoista ellei jo ainoa, oli nimittäin **Rosendalin** valmistavassa koulussa vuosisadanvaihteen tuolla puolen ja sitten Pokkitörmän lyseossa. Naurussa suin — kuulin sen, vaikka en voinut nähdä — hän kertoi

näistä pelihommista.

PIKKU penneillä he pelasivat, mutta sitten oli sellaisia isosilmäisiä pennejä, joilla oli hyvä pelata. Vuoden 1870 pennoset olivat niitä isosilmäisiä. Tiedättehän, että kun ensimmäinen oli rahansa heittänyt, niin toisten piti sitten yrittää päästä mahdollisimman lähelle sitä ensimmäistä penniä. Etäisyys mitattiin länkyllä — taidatko sen selvemmin sanoa. Kun hyvin meni, niin ei ollut väliä länkyä enempää, ja saattoihan olla vähemmänkin. Länky oli — vaaksa.

VIINIKANOJAN Kallella oli pitkä länky, ja niinpä miehen muisto on säilynyt yli kahdek-

sankymmenen vuoden, vaikka Kallen surullisena kohtalona oli turhan varhainen lähtö, sairastuminen ja kuolema juuri ennen ylioppilaskirjoituksia. Kalle Viinikanoja oli kuuluisan "Peeween", kauppias **Snellmanin** talonmiehen poika, muistaa mainio kertojani, matkikellin mukaan Muhoksella syntynyt. Toinen poika, jolla oli pitkä länky ja joka siis pärjäsi, oli Kuusamon provastin poika, Gummeruksia. He olivat oikein kuuluisia sen länkkynsä takia, kuulen ystäväni vakuuttavan naurunkure suupielessä.

TERVON JAAKKO, se entinen Nyström, kuuluu tästä hommasta kirjoittaneenkin. Ooppa vaiti, pitänee katsoa, olisiko esimerkiksi siinä Katu-rakkeja ja rottarinkuloita, tiedättehän...!

PS. Piti sanomani, että kyllä se professori Paavo Hallas on avojalkanen, kuuluu olevan kolmannessa polvessa, vaikka ei itse sillä leuhota.